

Chẳng cần để tâm đoạn kết

Hưng ở lại nhà Minh trong buổi tối hôm ấy.

Dường như giữa họ, không phải là một tháng xa cách mà chỉ là mới hôm qua cô ấy bước vào showroom, và hôm nay họ được gặp lại. Vẫn là chiếc chemise nhẹ, nhưng giờ đây cô ấy khoác thêm chiếc cardigan mỏng không tay, chống lại các đợt gió lạnh về đêm. Vẫn là giọng nói ấm và sâu thẳm như chạm vào một điểm bí mật nào đó bên trong tâm hồn kẻ khác, nhưng giờ đây chen vào các khoảng lặng đột nhiên giữa câu chuyện của họ.

Không có gì để bận tâm nhiều vào sáng thứ Bảy.

Chỉ cần dậy trước tám giờ, đi bộ thong thả trên con đường râm mát. Ngoài quyển sách tiếng Anh cầm theo trong tay, nhất thiết đừng quên thẻ khoá điện tử tích hợp mở ra hai lớp cửa trong ngoài của cái showroom nhạc cụ. Chỉ cần cố gắng đôi chút như vậy. Bởi khi đã đến nơi làm việc, mở hết cửa chớp cho ánh sáng tràn vào qua ô kính, lướt mắt qua những cây đàn piano quen thuộc đặt rải rác trên sàn gỗ đánh xi bóng loáng, thì có thể tự pha một cốc capuccino cỡ lớn, mở một đĩa nhạc để chơi kiểu Pieces for piano của Krenek, sau đó tiếp tục chìm vào cuộc phiêu lưu dang dở của các nhân vật trong sách.

Thỉnh thoảng, có mỗi mắt tí chút, sẽ đổi hướng nhìn ra ngoài vỉa hè, nơi các vệt nắng xuyên qua những tán cổ thụ xanh mát, rơi rớt trên bậc thềm lót đá hoa cương. Trên con đường một chiều trơn mượt, những chiếc ô tô vô số nối nhau chạy mãi, dường như chẳng ai có ý định dừng lại. Càng hiếm hoi người nào có ý định ghé vào showroom chọn mua một chiếc dương cầm trong một buổi sáng yên tĩnh như thế này.

Hưng lật sang trang sách kế tiếp. Chỉ còn một chương cuối cùng. Dự đoán của anh về kết cuộc của những kẻ phiêu lưu chừng như đã sát với những gì nhà văn sắp viết. Luôn là vậy, dù trong sách hay trong đời thực, thì vẫn dễ chịu hơn nhiều khi phía trước là những gì có thể tiên liệu rõ ràng. Như các sự kiện trong đời anh chẳng hạn. Từ ngày rời trường đại học, Hưng làm việc cho một văn phòng kiến trúc danh tiếng.

Thời gian cuối tuần, anh phụ giúp trông coi showroom nhạc cụ cho một người thân trong gia đình, là cách gắn bó với thế giới âm nhạc cổ điển anh từng say mê thời niên thiếu. Hưng cũng không gắn bó mật thiết với bất kỳ ai bởi anh muốn duy trì đời sống độc thân tự do và vui vẻ cho đến năm ba mươi hai tuổi. Hết thấy những điều trên đều được anh sắp xếp chính xác, như đoàn tàu có sẵn lịch trình.

Tuy vậy, thằng hoặc anh cũng tự hỏi, nếu dẫn thân vào một cuộc phiêu lưu bất ngờ thì sẽ ra sao. Nhưng anh thường bỏ lửng câu hỏi ấy, chuyển mỗi bận tâm sang một đầu việc nào đấy đơn giản và thực tế hơn. Như lúc này đây là đặt cuốn sách xuống, bước vào trong xoay nhẹ vài tấm rèm nhựa ngăn bớt các luồng nắng chói gắt sẽ hắt hơi nóng trực tiếp lên mấy cây đàn upright ngay cạnh bức tường.

Quay lại chỗ ngồi trong chiếc ghế mềm ưa thích, Hưng thoáng giật mình. Trong lúc anh lúi húi với những tấm rèm nhựa, một vị khách bước vào showroom từ bao giờ.

Cô ta lặng lẽ đến mức không gây ra bất kỳ tiếng động nào, dù tiếng dẩy cửa hay âm thanh của gót giày gỗ trên mặt sàn gỗ sồi. Không nhìn thấy anh, hoặc quá chú tâm vào những cây đàn, vị khách mảnh khảnh ấy đã tiến sang gian bên phải. Đó là một không gian rộng hơn, vị trí của năm chiếc grand piano đắt giá nhất của cả showroom.

Theo thông lệ, anh sẽ phải đi cùng khách, giới thiệu với họ tính năng của từng mẫu đàn hay ưu điểm của từng nhãn hiệu, hoặc tốt hơn nữa là tạo nên bầu không khí thân thiện, bằng cách tán gẫu đôi chút về âm nhạc, chia sẻ một vài bí mật thú vị về cây đàn của những tên tuổi lớn, ở quá khứ hay hiện tại, tùy vào hứng thú của từng khách hàng. Nhưng, với vị khách vừa đến, có gì đó giống như bức tường vô hình ngăn anh tiến lại, càng không thể thực hiện dù chỉ một phần nhỏ trong các kỹ năng đã thuộc lòng.

Bài cuối cùng trong đĩa nhạc của Krenek chấm dứt. Hưng vẫn đứng im, lắng nghe động tĩnh từ vị khách. Lúc này, cô ta đã tiến đến gần cây đàn màu trắng, chiếc đàn mới nhất vừa nhập về tuần trước – công chúa của những cô nàng dương cầm, như lời ông giám đốc nhãn hiệu người Nhật thích thú nhận xét.

Dù hiếm khi để ý đến vẻ ngoài của chung quanh, thì Hưng vẫn nhận ra rằng,

khi ở cạnh vị khách, vẻ đẹp tinh tế tuyệt hảo của chiếc đàn cũng mờ hẳn đi. Mà cô gái này ăn mặc vô cùng giản dị. Cái áo chemise nhẹ màu trắng hơi dài hơn bình thường, với dải thắt lưng quấn hờ quanh eo lưng thon nhỏ. Quần capri ngắn để lộ đôi chân gầy. Và kiểu giày đế mềm của vũ công ballet lướt đi như không hề chạm vào mặt sàn gỗ. Ngay cả cái túi lớn khoác trên vai cũng như khe khẽ nói rằng, cô ta không muốn ai để mắt đến mình cả.

Món trang sức duy nhất khiến vị khách nổi bật trong mọi không gian có lẽ chính là mái tóc. Một mái tóc ánh lên màu nâu đỏ khác thường, mềm mại, viền quanh khuôn mặt nhỏ nhắn, không hẳn xinh đẹp, nhưng khiến Hưng ngỡ như từng gặp ở đâu đó. Chỉ là ảo giác thôi, anh gạt qua ý nghĩ kỳ quặc.

Vẫn nhẹ nhàng như thế, cô ta khẽ mở nắp, nhắc lên dải nhung phủ màu kem ngà, chăm chú cúi nhìn những phím đàn đen trắng hồi lâu, theo đuổi một ý nghĩ vô định nào đấy. Bất chợt, ngón trỏ của cô ta gõ nhẹ xuống. Vang lên âm thanh trong trẻo. Tiếng rơi của một giọt nước. Tiếng hót đột nhiên của một con chim vô hình trong cánh rừng xanh thẳm... Nốt mi giáng. Vài giây sau, Hưng mới nhận ra.

Anh đi về phía người khách. Cô ta đã đẩy lại nắp hộp đàn, bình thản ngoảnh nhìn anh. Để phá vỡ sự im lặng, anh lên tiếng trước:

- Cô có muốn xem thử mấy chiếc upright hoặc piano điện tử, nhỏ gọn hơn, âm thanh của chúng cũng không tệ đâu.

Mái tóc hung đỏ lắc nhẹ:

- Tôi sẽ lấy chiếc đàn màu trắng này!

Một lần nữa Hưng giật mình. Giọng nói người khách rất đặc biệt. Đôi tai thính nhạy của anh nhận ra ngay. Cách phát âm của cô ta nhẹ, nhưng tạo ra cảm giác sâu thẳm, như không phải ngân lên từ một thanh quản bình thường.

- À ừm, có lẽ tôi chưa nói giá của nó cho cô biết! – Hưng thật sự ái ngại, gắng pha trò – Có thể cô sẽ ngắt đấy!

Vị khách hàng này không có vẻ gì của một người giàu có. Cô ta đi bộ chứ không có tài xế lái xe đưa đón như phần lớn các khách hàng khác từng đến đây chọn đàn hoặc đặt hàng. Chưa kể nhìn ở khoảng cách gần, vẻ gầy gò của cô ta rõ ràng là của người phải làm việc rất nhiều.

Điểm dễ chịu nhất mà Hưng nhận thấy là cô ta không hề trang điểm, dù như vậy để lộ làn da tựa men sứ, trắng muốt, hơi ngả xanh. Có lẽ cô ta là nhân viên văn phòng thường xuyên phải thức khuya dịch thuật tài liệu số sách hoặc một người làm loại việc gì đó có liên quan chút ít đến nghệ thuật. Nhưng thế thì vẫn chưa đủ để sở hữu một cây đàn trị giá cả một gia tài như chiếc grand piano trắng kem nhập trực tiếp từ Đức này.

- Đắt lắm ư? – Đôi lông mày thanh tú của cô gái trẻ hơi nhướn lên – Có ai đã đặt hàng nó trước rồi sao?

- Cô đoán gần đúng vấn đề rồi đấy. Chính xác là nó đắt đến mức chưa ai dám đặt mua nó cả, dù có hơn vài chục lượt khách đến đây chỉ để ngắm nghía nó từ hôm chiếc đàn được đưa thẳng từ sân bay về showroom! – Hưng thành thật. Khi đưa ra các thông tin thực tế, bầu không khí giữa họ trở nên dễ chịu hẳn.

- Thôi được, tôi sẽ suy nghĩ về cây đàn thêm một thời gian! – Vị khách gõ nhẹ một ngón tay lên thái dương, bỗng mỉm cười. Nụ cười khiến những tia sáng lấp lánh hiện lên từ đáy đôi mắt nâu sẫm, ấm áp và tràn đầy sức sống – Anh cho tôi số điện thoại chứ. Tôi có thể gọi lại, khi đã quyết định xong.

Không do dự, anh đưa cho cô ta namecard của mình, sau đó ghi vào số tên vị khách hàng tiềm năng. Cô ta bảo anh cứ ghi tên cô ta là Khải Minh. Khi anh hỏi số điện thoại, cô ta luống lự đôi chút, rồi im lặng.

Cũng chẳng sao. Nếu cần chọn mua đàn, cô ta sẽ tự liên lạc lại.

Trong lúc chờ anh tìm quyển brochure giới thiệu chi tiết các mẫu đàn bày trong showroom, anh bảo Khải Minh cứ việc ngồi chờ trong chiếc ghế mềm của anh. Khi anh quay trở lại, cô gái đã ngồi lọt thỏm trong lòng ghế. Như một đứa trẻ mệt mỏi bỗng được nghỉ ngơi, cô ta co lên cả hai chân, lướt qua trang đầu tiên quyển sách Hưng đang đọc, đôi môi hơi mấp máy. Chiếc ghế da tình cờ lọt trong luồng nắng vàng dịu vừa hắt vào từ cửa kính.

Hưng khựng lại. Cảm giác bàng hoàng choán đầy. Giống như một thiên thần trong đôi giày ballet ngộ nghĩnh lướt qua thế giới này, mồi chân, ghé vào cái showroom buồn chán, ngồi nghỉ lại.

Một điều gì đấy giản dị, mà cũng thật khó tin, và khiến người ta xúc động đến nao lòng.

Hưng loay hoay đun thêm chút nước sôi trong cái ấm điện. Anh hỏi vị khách có hay đọc sách không, cô ta rụt rè lắc đầu, rồi giải thích thêm: “Trước đây tôi thích đọc. Nhưng giờ thì không còn thời gian!” Anh pha một cốc cappuccino cho khách. “Ngon quá!” – Cô ta nhắm thử, chờ nguội, rồi uống từng ngụm to, khoan khoái đặc biệt, đến mức anh không thể không cất lên câu hỏi tò mò:

- Cô chưa bao uống thứ cà phê đóng gói sẵn có thêm chút kem sữa hay sao?

- Ba năm trở lại đây thì không, kể từ lúc tôi hai mươi mốt tuổi! – Minh nhún vai – Tôi không được lên cân. Cũng không được phép để cho mụn nhọt hiện trên mặt.

- Tôi chưa từng biết có những kiểu đòi hỏi lạ lùng như thế! – Hưng bật cười.

Cô ta cười theo. Một lần nữa, vẻ tươi tắn bất chợt làm ửng lên gò má nhọt nhạt:

- Do yêu cầu của công việc thôi mà...

Rồi như lo sợ Hưng sẽ hỏi sâu hơn các lý do bí mật, vị khách đứng bật dậy, nhìn đồng hồ và khoác chiếc túi vintage lên vai. Giọng nói êm nhẹ chùng hẳn xuống:

- Không còn thời gian nữa. Đến lúc tôi phải về nhà để sửa soạn hành lý rồi. Chiều nay tôi có chuyến bay.

Anh đưa cho cô quyển sách tiếng Anh bỏ túi, nói nhanh:

- Minh giữ lấy mà đọc. Câu chuyện đọc trên máy bay sẽ thú vị đấy. Không cần phải trả lại đâu!

- Anh đọc chưa xong mà! – Cô gái bối rối.

- Đúng thế. Nhưng tôi có thể đoán được đoạn kết của nó! – Hưng cười, với một chút tự hào.

- Anh luôn đoán được kết thúc của tất cả mọi việc ư? – Đôi mắt nâu sẫm nhìn thẳng vào mắt anh.

Hưng im lặng, không thể có câu trả lời thích hợp. Lần đầu tiên, anh nhìn vào một đôi mắt lạ lùng đến vậy. Còn hơn cả đẹp. Một đôi mắt mà khi soi vào, người ta không chỉ nhìn thấy chính mình, mà còn thấy cả những gì họ từng ao ước nhưng không thể gọi tên, những điều yên ả nhất mà cũng nồng nhiệt nhất. Những phần tốt lành ngỡ đã vùi quên đâu đó hay chẳng còn dám hy vọng trong cuộc đời này...

Vị khách đột ngột xoay người. Như khi bước vào không gian này, cô ta nhẹ nhàng đẩy cửa kính, mau chóng biến mất trên vỉa hè chấp chới những đốm nắng.

Những ngày làm việc căng thẳng liên tục ở văn phòng kiến trúc. Một đồ án thiết kế do nhóm Hưng thực hiện được chọn thi công. Một loạt các yêu cầu mới nảy sinh, buộc anh phải tập trung đầu óc và thời gian. Thế nhưng, vẫn có vài khoảng hẹp, anh trôi ra ngoài các đầu việc vây bủa, chợt nhận ra mình đang nghĩ về đôi giày mềm bước đi không tiếng động, một ánh nhìn nâu thẫm, và cái giọng nói trầm mượt xa xăm như bong ra từ một giấc mơ.

Cô ấy bay đi công tác, có thể chưa về. Hưng tự an ủi. Rồi anh lại tự trách móc, giá như hôm ấy anh can đảm hơn, hỏi biết số điện thoại của cô. Anh không thể tin rằng, mình có thể bận tâm về một ai khác, nhiều đến thế. Như thể mỗi phân tử không khí quanh anh đều bám chặt những hình ảnh của cô.

Cuối tuần, Hưng thức dậy sớm, rảo bước từ nhà ra showroom, sớm hơn cả giờ trực cần thiết. Dù chẳng hề muốn cảm xúc vượt tầm kiểm soát đi quá xa, thì anh vẫn phải thừa nhận rằng anh đang chờ đợi.

Đôi khi anh nhìn chăm chăm chiếc ghế của mình, như thể cô ấy sắp hiện ra,

ngồi lọt thỏm trong dãy, đôi chân đẹp đẽ co lại. Bất cứ mũi giày nào bước lên bậc thềm lót đá hoa cương cũng đều khiến anh giật mình ngược lên, tim đập nhanh hơn một nhịp. Nhưng chỉ là một ông bố nào đấy đến chọn đàn cho con gái. Hoặc bà trưởng giả muốn mua một cây đàn càng cầu kỳ càng tốt, làm vật trang trí cho phòng khách hào nhoáng chứ chẳng phải để con cái tập luyện.

Hưng làm tất cả những gì đã thuộc nằm lòng. Giới thiệu hàng. Trò chuyện và tán gẫu với khách. Có khi anh còn ngồi vào một cây đàn điện tử, chơi thử một đoạn trong bài The white peacock của Griffes. Bầu không khí rung lên vui nhộn. Những vị khách đến. Những chiếc đàn lần lượt được đưa khỏi showroom.

Chỉ có cô gái với đôi mắt lạ lùng chẳng hề quay lại.

Và chiếc grand piano trắng vẫn lặng lẽ đứng im giữa gian phòng rộng nhất, in bóng xuống mặt sàn nâu trầm của những mảnh ghép gỗ sồi.

Khi Hưng không còn hy vọng nữa, điện thoại bỗng đổ chuông. Số lạ. Lúc ấy đã hơn mười một giờ khuya. Anh đang ngồi trước máy tính, chú mục vào bản vẽ mặt bằng một trung tâm thương mại. Anh hờ hững nhắc máy. Giọng nói khiến máu anh như đông lại bên dưới làn da.

- Anh nhận ra em chứ? – Minh đổi cách xưng hô – Em gọi muộn, vì em vừa bay về...

- Để hỏi về chiếc piano trắng có còn ở showroom không, nếu anh đoán không nhầm? – Câu hỏi bật ra như từ một tên ngốc, hoàn toàn trái ngược với cảm giác mừng vui đang khiến từng ngón tay anh run bắn lên.

- Không... À vâng, đúng vậy! – Đầu dây bên kia hệt hắng, nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh – Cây đàn vẫn còn đấy chứ?

- Vẫn còn. Chẳng ai có thể mua nó cả. Nhưng Minh này, em ổn chứ? – Khi hỏi câu ấy, anh nhắm mắt lại. Giá cô ấy hiểu, anh không ổn chút nào. Vì anh đã nhớ cô từng giây từng phút.

- Em đã đọc xong quyển sách anh cho em. Trên chuyến bay về, em nghĩ khá nhiều về tình trạng đơn độc. Và em nghĩ việc đầu tiên cần làm khi về đến nhà

là gọi điện thoại cho anh.

- Em đang ở đâu? – Hưng hỏi nhanh, bình tĩnh lại, quyết định sửa chữa sai lầm – Anh cần gặp em ngay!

- Anh không sợ sẽ phạm sai lầm chứ? – Giọng Minh thoáng phân vân.

- Đọc địa chỉ của em đi! – Hưng nhắc lại, rành mạch, như một mệnh lệnh mà người nghe không thể chối từ.

Hưng ở lại nhà Minh trong buổi tối hôm ấy.

Dường như giữa họ, không phải là một tháng xa cách mà chỉ là mới hôm qua cô ấy bước vào showroom, và hôm nay họ được gặp lại. Vẫn là chiếc chemise nhẹ, nhưng giờ đây cô ấy khoác thêm chiếc cardigan mỏng không tay, chống lại các đợt gió lạnh về đêm. Vẫn là giọng nói ấm và sâu thẳm như chạm vào một điểm bí mật nào đó bên trong tâm hồn kẻ khác, nhưng giờ đây chen vào các khoảng lặng đột nhiên giữa câu chuyện của họ.

Mà các câu chuyện thì cứ nối nhau, nở ra dễ dàng, như những nhánh lá vươn dài, viền theo một con đường trắng bất tận nổi giữa đêm tối.

Họ nói về sức mạnh cần thiết của những ngón tay khi chơi đàn, những đĩa nhạc bán cổ điển đang được ưa chuộng của vài người chơi dương cầm tên tuổi, nói về quyển sách và những chuyến phiêu lưu không định trước, về những điều có thể gặp, và cả những điều mất đi trong cuộc đời này. Thịnh thoảng, cả hai bỗng im lặng cùng lúc. Rồi cô ấy lại tìm được một đề tài mới ngay, trước khi anh kịp hỏi cô đã đi đâu, làm gì trong suốt một tháng rời khỏi thành phố.

- Anh ở lại thêm với em một lúc nữa được không? – Minh chột đề nghị.

- Được, nhưng em sao vậy?

- Hội chứng jetlag đáng ghét! – Minh phàn nàn về sự mất ngủ do lệch múi giờ. Mắt cô nheo lại như đứa trẻ nghịch ngợm – Nhưng Hưng này, anh có muốn uống cà phê và ăn chút gì nóng cho buổi tối không? Em biết nấu nướng đấy, dù không thật sự giỏi.

- Em không sợ lên cân và có đốm mụn trên mặt sao? – Anh sợ nhớ, bật cười.

- Vẫn sợ. Nhưng đêm nay thì không.

Trong khi Minh lúi húi nấu nướng trong bếp, anh nhìn quanh ngôi nhà. Một không gian không quá lớn, nhưng đủ rộng để khiến người ta cảm thấy đơn độc trong một đêm thế này. Ngôi nhà trệt với khu vườn nhỏ bao quanh.

Chừng như Minh mới chuyển về đây. Ngoài vài vật dụng hết sức cần thiết, ngôi nhà còn quá trống trải. Không có tranh ảnh hay các vật dụng cho biết chủ nhân của nó là ai, làm công việc gì, những kỷ niệm làm nên con người cô ấy. Ở mảng tường đối diện chỗ anh ngồi, ô cửa sổ nhìn ra mảnh vườn khuya. Những vòm lá yên tĩnh, ngay cả khi chuyển động trong gió. Hưng chợt hiểu, cô ấy mơ ước về chiếc piano trắng, để đặt vào đúng ô cửa sổ ấy.

Họ ngồi ăn bên chiếc bàn nhỏ. Mùi thức ăn và cà phê thơm dịu. Cô gái gần như không ăn chút gì, chỉ uống tách cappuccino lớn, và nhìn anh ăn.

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Thật hạnh phúc khi nhìn thấy một ai khác ở bên cạnh mình, như lúc này! – Cô đưa ra nhận xét gần như kỳ dị.

Hưng không nói gì nữa, chậm rãi uống từng ngụm cà phê lớn. Bất chợt anh nhìn vào gương mặt đối diện, nói chậm rãi:

- Sự thật là anh mới chỉ gặp em đúng một lần. Nhưng một điều gì đấy, không sao hiểu được, buộc anh nghĩ về em, liên tục. Gần như anh bị phát điên. Chưa bao giờ như thế với anh trước đây.

- Em cũng vậy! – Giọng cô gái vang lên, với sự thành thật sâu thẳm – Em đã mong từng ngày để chấm dứt chuyến đi xa theo hợp đồng. Trở về nhà, và gọi cho anh.

Những tia lấp lánh dưới đáy mắt thăm nâu. Những đốm sao xa thẳm trong vườn khuya. Vàng trắng trăng muốt. Gò má với những hõm xanh như men sứ. Đôi môi nhỏ nhắn và mềm dịu. Mái tóc nâu đỏ bám lên vai anh, níu giữ, thả nhẹ. Anh giữ chặt cô trong tay, như thể một chút sơ sẩy thôi, cô ấy sẽ cúi

xuống, tìm đôi giày ballet mềm mại của mình, bước ra khỏi đời anh, không tiếng động.

Anh thức giấc trong cái giường có tấm drap vẽ những cơn sóng biển. Cảm giác tê nhẹ một bên cánh tay. Minh gối trên cánh tay ấy, say ngủ. Anh xoay người, ngấm hàng lông mi dày rợp in bóng. Khi anh cúi xuống, hôn lên trán cô dịu dàng, Minh bỗng chựa nhẹ, choàng tỉnh. Nhìn đồng hồ trong điện thoại, cô thốt lên:

- Trợ lý của em sắp đến. Sáng nay em có một cuộc tập với ban nhạc.

- Trợ lý gì? Ban nhạc gì cơ? – Hưng sững sờ.

- Anh hiểu công việc của một ca sĩ mà! – Cô nói nhanh, đi vội vào phòng tắm.

Hưng ngồi im. Các chi tiết như những mảnh ghép hình đã vào đúng vị trí. Cô ấy là một ca sĩ nổi tiếng. Chỉ có điều, khi đi hát, cô ấy không dùng cái tên thật Khải Minh. Một tháng vừa rồi, cô ấy đi biểu diễn ở nước ngoài. Cô ấy đủ tài năng, nổi tiếng và giàu có để tự mua một ngôi nhà thế này. Tất nhiên, cô ấy cũng thừa sức để mua cái grand piano trắng. Cô ấy trì hoãn mua nó, có lẽ vì những lời khuyên và nhận xét ngớ ngẩn của anh hôm ấy. Anh từng ngỡ ngỡ nhìn thấy gương mặt cô nơi đâu. Chỉ là khi không mặc trang phục biểu diễn, không hoá trang rực rỡ, thì cô giống hệt một thiên thần yếu ớt và mệt đi lạc vào thế giới này.

Hưng mặc quần áo, nhặt chìa khoá xe trên chiếc bàn, lặng lẽ rời đi.

Chiếc piano trắng đã được chuyển đến nơi cần phải đến.

Các ngày cuối tuần, Hưng ở nhà, tập trung vẽ các đồ án thiết kế. Anh không đi ra trực showroom nữa.

Bất kỳ cuộc phiêu lưu nào cũng phải đến điểm kết thúc. Nhưng lần này, anh không thể đoán được đoạn kết của mình lại buồn đến vậy. Hình ảnh Khải Minh hiện diện khắp nơi. Trên các áp phích quảng cáo. Những bìa tạp chí. Cả những lúc bất chợt anh bật TV. Nhưng sáng rõ và ám ảnh anh hơn hết, vẫn là chính cô, giản dị và trong suốt, như lúc cô bước lên vào showroom, đặt ngón

tay lên nốt mi giáng điệu kỳ của chiếc piano trắng.

Mình chẳng là gì với cô ấy cả. Có chăng, chỉ là một gã kiến trúc sư quen ngớ ngẩn, với những nhầm lẫn khó lòng tha thứ khi phân biệt và đoán biết con người. Cô ấy cần gì loại người chỉ biết ngồi đọc sách phiêu lưu trong showroom như mình chứ. Mình chỉ cần đường và làm phiền một ngôi sao như cô ấy mà thôi. Mình muốn gặp cô ấy biết bao. Nhưng lòng thương hại thì mình chẳng bao giờ muốn...

Những ý nghĩ tồi tệ u ám vang lên không ngớt, khiến anh bấm nút từ chối tất cả các cuộc gọi từ cô ấy. Tuần sau thì cô ấy không gọi nữa. Có lẽ cô ấy lại bay đến một vùng đất nào đó, xa hẳn nơi này.

Hai tháng trôi đi từ sau cái đêm lạ lùng ấy. Tâm trạng Hưng chậm rãi tìm lại sự bình ổn. Nhìn về những gì đã qua, anh nghĩ hệt như một giấc mơ không có thực. Cuộc sống phải tiếp tục, như nó luôn phải tiếp tục. Tại sao anh lại phá vỡ nhịp điệu của nó?

Có những chiếc piano mới nhập về showroom. Người nhà và cả ông giám đốc nhân hàng người Nhật đều mong anh quay trở lại phụ việc. Quá hiếm người vừa biết thử đàn lẫn biết kể chuyện hóm hỉnh để người ta không thể từ chối một cây đàn piano. Chẳng còn những cảm xúc khó khăn nữa, anh đồng ý.

Hưng đi thong thả trên con đường rợp bóng cây. Đã gần hết mùa hạ. Bầu không khí dịu xuống. Các vệt gió nối tiếp, phảng phất hương vị của mùa mưa sắp đến. Từ xa, qua làn nắng nhạt, bất chợt anh nhận ra có một bóng người đứng trên bậc thềm trước cửa showroom. Mái tóc bay tung trong các đợt gió. Màu tóc hung đỏ không thể nhầm lẫn. Dù hàng trăm lần tự bảo đã không còn vấn vương, tim anh vẫn đập mạnh. Càng mạnh hơn khi đứng trước mặt cô gái mặc chiếc áo trắng ấy. Đôi mắt nâu sẫm không rời khỏi anh:

- Em mới bay về.

- Anh cũng đoán vậy! – Hưng nói khẽ.

- Em đã nghĩ rất nhiều, trong suốt thời gian vừa qua. Người ta có thể tạm quên tình trạng của mình khi làm việc điên cuồng. Nhưng, khi trên máy bay

quay trở về nhà, thật đáng sợ khi lại nhận ra mình chỉ có một mình. Và em quyết định phải gặp anh, để hỏi anh một điều thôi...

- Ừ, em nói đi.

Vài giây im lặng trôi qua, Minh thì thầm:

- Em chỉ muốn hỏi rằng, anh có can đảm phiêu lưu cùng em trong cuộc sống này không, dù chưa thể biết trước đoạn kết sẽ ra sao...

Cổ họng anh nghẹn lại. Bước thêm một bước nữa, sát gần Minh hơn, anh vòng tay ôm quanh lưng cô. Họ đứng im như thế, trong những vệt nắng xanh, trong các đợt gió mang hơi mưa, và trong âm thanh rầm rì của những dòng xe nối nhau trên con đường bất tận.